

Diana Cam Van Nguyen: Můj film původně neměl být tak osobní

02.05.2022

Absolventka žižkovské SUPŠ získala Českého lva i Cenu Magnesia za animovaný dokument Milý tati, ve kterém reaguje na dopisy svého otce z vězení.

Studovala jste na Žižkově, bydlíte na Vinohradech. Patříte sem?

Absolutně! Já mám takový ten vinohradský syndrom, že vlastně ani mimo Žižkov a Vinohrady moc nechodím. Bydlí tu skoro všichni moji kamarádi.

Zazářila jste s filmem o vztahu s vlastním otcem. Bylo pro vás těžké otevřít tak osobní téma?

Na začátku jsem to tak neplánovala. Nemělo to být tak osobní. První scénář vznikl na základě otcových dopisů a film měl být o nich. Pak jsme ale jely s mou producentkou na intenzivní workshop do Lublaně, kde mi ostatní profesionálové pomohli zjistit, že ve skutečnosti nemám problém s tím, že byl můj táta ve vězení, ale s tím, co se dělo po jeho návratu. Poradili mi, abych svůj film zaměřila na tohle téma, a najednou jsem to v sobě musela začít řešit. Když jsem se vrátila domů, zahodila jsem všechno, co jsem do té doby vyrobila, a pustila se do scénáře znovu. Začala jsem psát odpověď dospělé dcery na jeho tehdejší dopisy.

Co může animovaný dokument vyjádřit lépe než hraný?

Animace je vhodný prostředek právě pro osobní dokumenty, protože dokáže pomocí abstraktních symbolů vystihnout něco, co v hraném filmu není možné. Právě u snímku Milý tati jsem takto pracovala s papírem: když se papír muchlá, trhá, vycítíte z toho vztek nebo agresi. Zároveň jsem pracovala s chybějící figurou otce, která je doslova vystřižená z obrazu. Pocitově to na diváka působí, i když to není explicitně řečeno. V tomhle je animace skvělá.

Film získal řadu prestižních ocenění. Kterého si vážíte nejvíc?

Ze všech úspěchů mám samozřejmě radost. Na druhou stranu mi přijde zvláštní hodnotit ve stejné kategorii filmy, které jsou tak odlišné. Asi nejdůležitější jsou pro mě ceny z mezinárodních festivalů, kde vidím i filmy z jiných zemí. Přijdou mi hrozně inspirativní. Pro mě byla největší poctou účast na přehlídce ve švýcarském Locarnu. Úspěchem je už to, že tam jsme.

Na čem budete pracovat dál?

Tohle se rychle mění, před půl rokem bych určitě odpověděla jinak. Momentálně nedělám nic vlastního, pracuji pro někoho jiného a je pro mě dobré, že teď nemusím nic vymýšlet. Ale mám nápad na krátký hraný film. Zatím jsem dělala převážně animace nebo kombinované snímky, tohle by byl můj první čistě hraný film. Láká mě, že bych si vyzkoušela něco nového.

O čem bude?

To neprozradím, zatím ho mám jen v hlavě. Vychází z mé zkušenosti, ale uvažuji o tom, že by

protagonistka mohla být jiné národnosti. Nechci mít nálepku, že dělám jen filmy s vietnamskou tematikou.